

И дойде сега часътъ въ живота на Хайвата, когато той пожела да се свърже съ другарка, и всичкитѣ му мисли се насочиха къмъ

Минехаха, названа още Веселата Вода, най-прѣлѣстната дѣвойка въ страната на Дакотакитѣ. Той спомена за това на Нокомисъ, като ѝ каза, че тая женидба ще тури край на всички вражди между двѣтѣ племена. Съ таково краснорѣчие описва Хайвата прѣдъ баба си прѣлѣстътата на младата дѣвойка и нейната ловкостъ въ домакинската работа, че той наддѣля надъ всичкитѣ упрѣци на Нокомисъ, за дѣто си избира за другарка чужденка, и трѣгна бърже на пѣтъ да дири своята годеница. Слѣдъ дълго пѣтуване, Хайвата стигна въ дома на стрѣломайстора и го намѣри седналъ прѣдъ прага на работилницата, работящъ стрѣли. Тамъ бѣ и неговата дѣщеря, прѣкрасната Минехаха. Тя

пѣкъ плетѣше рогозки отъ папури. И бащата и дѣщерята чуха стѣпки, и когато дигнаха очи, видѣха Хайвата правъ прѣдъ тѣхъ, държащъ на раменѣтѣ си една сърна, която той току-що бѣ убилъ. Хайвата сложи тоя даръ прѣдъ краката на Веселата Вода, и старецътъ и младата дѣвойка посрѣщнаха младия ловецъ съ „добрѣ дошълъ“; слѣдъ това Минехаха приготви вечеря и я сложи прѣдъ двамата мъже. Когато свършиха вечерята, Хайвата заговори за своето дѣтинство, за своитѣ другари, и за благополучието и плодородието на своята страна. „Слѣдъ дългогодишни разпри“, рече той, „настаналъ е миръ сега между вашето племе и моето. За да стане тоя миръ по-траенъ и нашитѣ сърдца по-близки, дайте ми тая млада дѣвойка за жена“. А стариятъ стрѣломайсторъ отвърна нѣкакъ смутено: „Да, ако тя желасъ;

Хайвата и Минехаха.

нека сърцето ти да каже, Минехаха!“ Тогава младата дѣвойка стана отъ мѣстото си, седна до Хайвата, и рече кротко: „Ще трѣгна слѣдъ